

A decorative archway with two columns, rendered in a golden-yellow color with a red inner arch. The background is a light beige with a subtle floral pattern.

קובץ מגן ומושיע

שיחות חיזוק
על המלחמה בארה"ק
מרבותינו הק'
מקראלי

♦
אוצר תפילות וסגולות
לכל צרה שלא תבוא

יו"ל ע"י

מוסדות קראלי בארה"ק

מרכז 'אמונת חיים' ♦ מפעלי 'מצמיח ישועות'

מיסודם וע"ש רבותינו הק' זיע"א

בנשיאות כ"ק מרן רבינו שליט"א

בסיוע

הערות והארות ולקבלת הגליון ניתן לפנות

מכון להוצאת ספרי בית קראלי

ת.ד 3070 בני ברק טל. 052-7170710

דוא"ל: 8659931@gmail.com

בימים אלו שכלל ישראל וכל העולם כולו נדהם ומזועזע ממעשי הטבח המזעזעים, שביצעו בשמחת תורה, בני הבליעל הישמעאליים ימ"ש, אין לנו אלא להיזכר בדברות קודש חוצבי להבות אש ששמענו והתריעו בענין זה רבותינו הק' זי"ע.

מסופר מהגאון הרב שמעיה אליעזר דיכובסקי (מובא בספרו נאות דשא) כשביקש בשנת תרצ"ג. לעלות לארץ ישראל. באותה שנה הרימה האנטישמיות ראש באירופה כשהצורר הנאצי עלה לשלטון. המוני יהודים חשו כי הקרקע שתחת רגליהם אינה בטוחה. ביקש קודם לשמוע מפי מרן ה"חפץ חיים", האם כדאית היא העליה לארץ ישראל.

ובטרם הספיק להביע בפניו את החששות שבלבו, ובייחוד את החשש הגדול מפאת המצב הבטחוני השורר בארץ ישראל בגלל בני ישמעאל המתנכלים ליהודים, כי רק כמה שנים חלפו מאז טבח חברון (בתרפ"ט), הקדים "החפץ חיים" ואמר: התורה הקדושה אומרת על ישמעאל: 'והוא יהיה פרא אדם' (בראשית ט"ז, י"ב). הלא ידוע כי התורה שלנו היא נצחית, ואם היא אומרת זאת על ישמעאל, משמעות הדברים היא, שישמעאל ישאר לנצח פרא אדם. גם אם יתאספו כל עמי התרבות שבעולם וירצו לחנך את ישמעאל ולעשותו בן תרבות, לא יעלה הדבר בידם. התורה העידה עליו שיהיה פרא אדם, ו"יהיה" פירושו גם לעתיד, לנצח.

ה"חפץ חיים" נאנח ואמר: מי יודע מה פרא אדם זה, עלול עוד לעשות לעם ישראל באחרית הימים!

ומרן הגרי"ז מבריסק אמר, שמתוך שהתורה כתבה 'פרא אדם' ולא 'אדם פרא', אות הוא שהכח העיקרי של ישמעאל הוא ה'פרא' ולא ה'אדם'.

ואפילו אם ישכיל ישמעאל ללמוד, ויהיה למשל עורך דין, אז יהיה עורך דין פרא אדם; ואם ישכיל להיות רופא, אז יהיה רופא פרא אדם. כי הפראות שבו לא תסור ממנו לנצח!. דברים אלו הוכחו שוב בימים אלו, כאשר אנו מתוודעים עוד ועוד לגודל הזוועות שחוללו בני ישמעאל. האכזריות והברבריות כמוה לא ראינו מראה לנו שוב כי לא 'אדם' לפנינו אלא 'פרא' שלעולם לא יהיה אדם.

וכן כ"ק אאמו"ר זי"ע היה מצטט את הרה"ק רבי אהרן מבעלזא זי"ע, שכבר אמר שהישמעאליים והמצרים הם רשעים גדולים יותר מהיטלר ימ"ש וכי על פי פנימיות התורה בני ישמעאל המה מקליפת חמור, שטומאתה גדולה יותר מקליפת כלב (ראה זוה"ק שמות ח"ב סה, א).

וכן שמענו רבות מהרבי בעל החוקי חיים זי"ע, שהיה עומד ומתריע על הרשעות הטבועה בישמעאליים, והיה מכנה אותם עם הדומה לחמור, וכן היה אומר על תושבי עזה, שהם עם מעורב בזרע עמלק ימ"ש.

ואמר הרה"ק בעל השפע חיים מצאנז קלויזנבורג זי"ע (בשיעור חורש"י בשנת תשנח) ש"המופתי ימ"ש הוא הוא אשר נתן עצה להיטלר ימ"ש איך להשמיד את בני ישראל בתאי הגאזים והעיד שבהיותו במחנה פעלדאפינג מיד אחר שנשתחרר מעול הנאצים ימ"ש, השכינו אותם במחנה שהיה שייך מלפנים אל ה'היטלר יונגד', וראה כתוב שם על כל הארונות שהיו בתוך הצריפים האלה אותיות ושמות בלשון ערבית, כי שם התגוררו הערבים אשר הם לימדו את הנאצים איך להרוג את בני ישראל, והם אשר האיצו בהם להשמיד ח"ו את בני ישראל.

"וכאמור עיקר שנאתם של רשעים אלו היא לדת ישראל, כפי שגם אותו רשע ימ"ש הייתה עיקר שנאתו אל דת ישראל, אשר על כן היו הרשעים קובעים את כל הגירושים וההריגות והצרות דווקא על ימים טובים, פעם בראש השנה, פעם בשמחת תורה, ופעם בפורים וכיו"ב, בכל יום טוב הייתה עת צרה וראו בעליל שהטומאה מחפשת לעצמה דווקא ימים טובים להרע לישראל, כי עיקר שנאתם היא לדת משה. שמלחמה זו היא מלחמת החושך והאור, שהטומאה אינה יכולה לסבול את הקדושה, וענין זה החל מאז שהתקנא הנחש באדם הראשון, ועדיין לא נפסק עד היום, אלא אדרבה ככל שקרבים ובאים ימות המשיח שנאת הסט"א גדלה והולכת עכ"ל"ק.

על כן בזאו ונעשה תשובת המשקל, ונתחזק באהבת ישראל ובחיזוק בלימוד התורה ובפרט כעת בלימוד "הלכות שבת" ובזיכו הרבים וכן בתמיכה בגוף וממון בכל צרכי הדת, בד בבד נתחזק באמונה שלימה ונתאחד יחד ונזעק אל ד', שהרי אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים. ומי שאמר לעולמו די יאמר לצרותינו די, ונזכה שתהיה זאת המלחמה האחרונה, וימחה זכר עמלק מתחת השמים, ונזכה לגאולת ישראל מתוך רחמים וחסדים מרובים אכ"ר.

המלחמה האחרונה לפני הגאולה

בימים אלו בו ארץ ישראל עומדת במלחמה, ואשר כלל ישראל זקוק לישועה גדולה, תפקידנו להתפלל שזו תהיה המלחמה האחרונה של ישראל, שתביא אותנו לגאולה האמיתית והשלימה.

כידוע הויכוח שהיה בין הצדיקים אם להעדיף את נצחונם של נפוליון או נצחון מדינת רוסיה, בה סבר הרה"ק מנחם מנדיל מרימנוב זי"ע כי עדיף שנפוליון ינצח בכך שנפוליון יהיה גוג והצאר של רוסיה יהיה מגוג ותהיה מלחמה ואז תבוא הגאולה, ותלמידו הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ זי"ע היה בדעתו כמו אדמו"ר הזקן זי"ע בעל התניא, כלומר נגד נפוליון, וביקש מרבו מרמינוב זי"ע שירחם עליהם וידחה את המלחמה ורבו לא הסכים כי רצה שכבר תבוא הגאולה.

באותה שנה ביקש הרבי מרמינוב זי"ע במוסף של יום הכיפורים מתלמידו רבי נפתלי מרופשיץ זי"ע שהיה השליח ציבור שיתפלל להצלחת נפוליון ותלמידו לא הסכים, ועשה הפוך ובמקום זאת התפלל למפלתו, ורבו הקפיד עליו ואז רבי נפתלי נסע לחוזה מלובלין לשכנעו לדעתו, והחוזה אמר שאינו מתערב אבל הצליח לשכנע את המגיד מקוזניץ להיות נגד נפוליון - כדעת בעל התניא.

אחר כך בשנת תקע"ה ניסו שלשת הצדיקים הנ"ל להביא את הגאולה לא במלחמה אלא באופן אחר, אבל באותה שנה שלושתם הסתלקו המגיד מקוזניץ ב"ד תשרי, ואז החוזה מלובלין נפל מחלון ביתו והיה חולה ונשאר הרבי מרמינוב לבד בניסיונותיו להביא את הגאולה ואז חלה ואפסו כוחותיו ובי"ח אייר התכונן להסתלקותו, ובאו תלמידיו ובכו לפניו ואמר להם רבם " בעת שהתאמצתי בכל כחי להביא את הישועה בביאת המשיח ואתם מצד רחמנותכם לא החזקתם במעשה עבודתי, וכבר חלפה לה השעה וסיים בזה הלשון "עס וועט נאך אונוואקסען גרינע ווערים מיט קיפערנע פיסקעס ביז משיח וועט קימען" (שכעט יתגדלו תולעים עם פיות של ברזל עד שיזכו לביאת המשיח.)

מובא מהרה"ק רבי מאיר שפירא זצ"ל בספר (אור המאיר עה"ת לפ' בא ע' י) אשר גאולת מצרים ה' גאולה כוללת והוא רמז על גאולה העתידה שתהי' ע"י דוד משיח צדקינו, אשר יתגלה אור הגנוז, וכמו שמרומז בפ' והארץ היתה תוהו ובוהו, וחשך על פני תהום" שמרמז על ד' גלויות, ורוח אלוקים מרחפת על פני המים זה רוחו של משיח, ויאמר אלוקים יהיה אור שיתגלה אורו של משיח, לזה במכת חושך נתגלה להם מהאור שעתידי להיות בימי דוד משיח צדקינו ולזה "במשבתם" עולה תשפ"ד, מספר דו"ד כזה: דוד עולה י"ד, ב' פעמים י"ד שהוא כ"ח, כ"ח פעמים כ"ח עולה תשפ"ד. גם מלך ישראל קים" עם התיבות עולה תשפ"ד, כמו שאיתא באר"י ז"ל אשר אז יהיה אור הלבנה כאור החמה. רואים אנו שבריש תשפ"ד, פרצה עלינו המלחמה הפתאומית, כשכל "הכוחי ועוצם ידי" נמוג ברגע, וכן ניכרים בו רוב הסימנים כפי שתיארו לנו חכמינו גדולי הדורות, איך תיראה מלחמת גוג ומגוג. על כן נבקש ונזעק לפני הקב"ה, שהרי כבר שילמנו די והותר בדמים תרתי משמע, אנה חוס ורחם עלינו ותגאל אותנו ברחמים וחסדים מגולים. אכ"ר.

האחיים יבואו למלחמה ואתם תשבו פה

ונשאלת השאלה איפה אנו במלחמה זו, שעם ישראל ניצב בה, החל מהטבח הנורא בעם רב, בדרום ארצינו הק', ה"י.

ואפ"ל שהתשובה לזה מרומז בפסוק הנ"ל, את"ם אותיות אמ"ת המרמז לתורה כפי שאומרים בברכת התורה, אשר נתן לנו 'תורת אמת', וכפי שרמז דהמע"ה בתהלים (ק"ט, קס) ראש דברך אמת, שבראש דיבורו של הקב"ה בתורה דהיינו בראשית ברא אלוקים, נרמז בו בסופי תיבות תיבת 'אמת'. וכן בסיום ימי המעשה ושביבת השבת נאמר אשר ברא אלוקים לעשות, סופי התיבות הם 'אמת', לרמז בא כי כל קיום העולם הוא על ידי התורה שהיא אמת, ואף חותמו של הקב"ה אמת (שבת נה, א) וכשהולכים עם אמ"ת מתקיים בנו הר"ת אל ת'ירא מ'פחד.

תשב"ו אותיות תשוב המרמז לתשובה ע"ד הפסוק "תשב אנוש עד דכא", ועם האותיות והכולל גמ' "תשובה"

פה מרמז לתפילה, כי אין כוחנו אלא בפה וכמו שאמר דוד המלך ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר וכמו שדרשו חז"ל אל תראי תולעת יעקב מה תולעת זו אין כוחה אלא בפייה, אף עם ישראל אין כוחם אלא בפייהם. וכפי שאמרו זקני מדין על משה רבינו אין כוחו אלא בפיו (מדרש רבה).

ומובא בספר בני יששכר (חודש אדר מאמר ב דרוש א, עיי"ש) הצדקה הגדולה שבצדקות כשמלמד דעת לעני בדעת, כי אין לך עני כעני בדעת (נדרים מא) והנה המלמד דעת לעני בדעת הוא הצדקה הגדולה שבצדקות, וגורם שתקובל תפלתו ומתרום קר"ן ישראל מט"ט: ומובא (צמח דוד בשלח) מלמדנו הכתוב כי התלמידי חכמים העניים אשר אין בידיהם ליתן צדקה יכולים לקיים מצות צדקה בלימוד התורה.

ע"כ עלינו לדעת שאנו ניצבים במלחמה רוחנית, על עתיד עם ישראל, ועלינו ציבור לומדי התורה, להתגייס למערכה ולהתרכז בזה שנתחזק בתורה תשובה תפילה וצדקה המעבירין את רוע הגזירה. ובמילא בכוח חיילי צבאות ד', נראה גם אנו בעינינו הגשמיות כיצד אויבי ישראל בכל אתר ואתר, מושמדים ונכרתים מעל פני האדמה, כמאמר הפסוק (שמות יד, יד) ה' ילחם לכם ואתם תחרישון, וכפי שמבאר המכילתא: לא בשעה זו בלבד **ילחם לכם**, אלא לעולם **ילחם** כנגדן של אויביכם.

ויה"ר שנזכה במהרה לגאולה האמיתית והשלימה, מתוך רחמים וחסדים מגולים אכ"ר.

בס"ד, יום א' בראשית, אסרו חג שמחת תורה תשפ"ד

לכבוד

הרה"ג **גמליאל** הכהן **רבינוביץ שליט"א**
מו"צ בק"ק קראלי ומח"ס גם אני אודך ופרדס יוסף החדש
במענה לבקשתכם מצ"ב

דברי חיזוק לרגל המצב הקשה השורר בארצינו הק' ובפרט כעת בדרום הארץ

הנה רואים אנו את אשר נתקיים בנו הפסוק אם ד' לא ישמר עיר שוא שקד שומר, ועלה בדעתי רמז למה שקרה בעיצומו של שמיני עצרת ושמחת תורה שעל"ט, שר"ת ש'וא שקד ש'ומר הוא כר"ת ש'בת ש'מיני עצרת ש'מחת תורה.

והנה מובא בספר העיקרים (מאמר ד פרק ו) כדלהלן: ויתבאר מכל זה שהחריצות טוב בכל דבר ובעבור זה היה שלמה משבח החריצות ואומר ויד חרוצים תעשיר (משלי י' ד), ומגנה העצלה להעיר האדם שישתדל להשיג מבוקשו בכל מאמצי כחו, וכן אמרו רבותינו ז"ל למען יברכך ה' אלהיך (דברים י"ד כ"ט), יכול יושב ובטל, תלמוד לומר בכל מעשה ידך אשר תעשה, הנה בארו שברכת השם יתברך תגיע ותבא עם ההשתדלות, וכן אמר המשורר אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר (תהלים קכ"א), אבל אם ה' ישמור עיר יפה שקד שומר, שעם השמירה וההשתדלות האנושי יגיע העזר האלהי ולא בזולתו, ובעבור זה ראוי שישתדל האדם בחזקת היד בכל הדברים שאפשר שיושגו בהשתדלות האדם, אחר שנדע שההשתדלות מועיל בכל דבר ובכל הפעולות על דרך שבארנו, ובעבור פעל אחד שנראה מגיע על צד הגזרה, כאמרם רבותינו ז"ל כי יפול הנופל ממנו (דברים כ"ב ח'), ראוי היה זה ליפול וכו', לא בעבור זה נשפוט בכל הדברים שהם בגזרה, אבל ראוי שנשתדל בכלן כאלו הן בחירות בחירה גמורה, וה' הטוב בעיניו יעשה.

כן במלבי"ם (תהלים פרק קכז פסוק א) כדלהלן: שיר המעלות לשלמה, השיר הזה ושאריו נסמכו בכונה, שבראשון יבאר שההשתדלות האדם אין מועיל כל מאומה רק הכל נעשה ונגמר בעצת ההשגחה העליונה, ובסי' שאח"ז יבאר מתי ההשתדלות מועיל, והאופנים אשר יובילוהו אל המטרה הנכונה - אם לא ה' יבנה בית אם לא ילוה אל הבנין עזר אלוה, אך שוא עמלו בוניו בו, ואין ההשתדלות מועיל מאומה, ולא לבד בהוצאת כלל הדבר אל הפועל, שאין האדם לבדו יכול עליה בעמל בלא עזר ממרום, כי בשמירת הדברים שכבר הם עשויים כמו בשמירת העיר הבנויה, גם בזה אם לא ה' ישמר עיר שוא שקד שומר וההשתדלות האדם בשמירתה לא יועיל מאומה - ולא לבד בפעולות כלליות כי גם בפרטים:

ונסיים את במה שכתב הרמב"ן באיגרת לבנו, בני השלך על ה' יהבך והדבר מוכן ומזומן לפניך תחשוב אותו רחוק ממך מאד. ודע כי אין פירך שלך ואין ידך בגבולך אלא הכל ביד האלהים לעשות תן לברך תמיד אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. ואם ה' יבנו שוא עמלו הורסו בו. אם ה' לא ישמור עיר שוא שקד שומר. ואם ה' ישמור עיר חנם טרח שומר. על כן בוא ונתחזק באמונת וביטחון בהשי"ת שרק הוא ואין בלתו שיכולים לשמור על עם ישראל מכל צרה ומצוקה.

ויתקיים אי"ה הסופי תובות של הפסוק הנ"ל, שהוא אי"ני ד' ר'ופאיך. ונקיים את ונשמרתם מאוד לנפשותיכם, מאו"ד גמ' נא ואין נא אלא לשון תפילה ולשון בקשה. אנו נזעק אל השי"ת בעת צרה וישמע שוועתינו, שהקב"ה מתאוה לתפילתן של ישראל.

המצפה לישועתן של ישראל

הק' יוסף מוזס

בהגה"ק מקראלי זצלה"ה

שיחת חיזוק

מכ"ק מרן רבינו הגה"ק זיע"א

אקטואלי לימינו אנו

...ובהגדה של פסח אנו אומרים שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו מידם והנה מה שעומד כרגע על הפרק היינו המלחמה שהתחילה כשאויבינו מתקיפים את ערי ארצינו הק', ערים שיש בהם הרבה תורה ויר"ש ולכן עלינו להתבונן למה עשה ה' ככה ולא לומר מקרה היא וכבר מביא בזה הרמב"ם בהלכות תענית, שאם אומר האדם מקרה היא זה הצרה, וזה דרך העולם, אז חרון ה' גדול, השם ירחם.

וגם ישנן כאלו שתולין הכל בכוחי ועוצם ידם חושבים שבכוח אפשר להכניע את האויבים, וזה כמו מי שלוקח מקל ונותן מכות למישהו והולך הוא ושובר את המקל וחושב שהוא הצליח אבל שוכח הוא שאפשר לו לקנות מקל חדשה, אבל אדם שיש לו שכל הישר יודע שלא המקל מרביץ אלא יש אדם שהוא מכה במקל, ושהוא רק אמצעי ולכן הוא הולך להשתדל אצל האדם המכה אם ע"י תחנונים או באמצעים אחרים בכדי להכניע אותו שלא יתן לו מכות.

וזה המשל, אצלינו גם כן צריך להתבונן למה ומדוע בא עלינו כעת הצרה הזאת, וכן היה בכל דור ודור שהיה איזה צרה התבוננו למה ומדוע, וכמו שבמגילה כתוב על מה ועל מה זה ופירשו חז"ל במסכת מגילה ששאלה אסתר ממרדכי שיגיד למה בא הגזירה הזאת והגמרא אומרת שבשביל שהשתחוו לצלם ונהנו מסעודתו של אותו רשע.

ולכן עלינו להתבונן למה ומדוע ולכן נלכה נא ונראה מה כתוב בתורה בפרשת שמות שמשה רבינו ראה שמכה גוי את ישראל והרג את הגוי ולמחרת ראה שדתן ואבירם רבים ביניהם אמר אכן נודע הדבר, ופירש רש"י שם שאמר משה עכשיו אני רואה למה ישראל הם משועבדים משום שיש ביניהם שנאת חינם ושהלשינו את משה שהרג את המצרי ע"ש וכן כתוב בספר חסידים שאין יכול גוי לעשות צרה ליהודי אלא אם כן ישראל אחד עושה צרות לחבירו, וזה נותן כוח לגוי לעשות צרות ליהודי ע"ש

ולכן זה נראה לפי ענ"ד שכל אחד יפשפש במעשיו ויקבל עליו להזהר מלשון הרע ושנאת חינם ולהמליץ רק טוב על חבירו והשם יעזור שנזכה לשלום וכל טוב ולביאת גוא"צ מתוך רחמים וחסדים מגולים אמן ואמן

מלחמה אתחלתא דגאולה

מובא (עץ הדעת טוב, תהילים קכד, פדר"א פל"ב) למה נקרא שמו ישמעאל שעתידין ישראל לצעוק צעקות גדולות בימיו ואז ישמע-אל ויענם ומובא בדרשות חתם סופר (ח"ב דף שיב-ג) כיון שהמלחמה אתחלתא דגאולה - הנה אם נתפלל שישים ה' שלום בעולם, הנה אנחנו גולים וסורים נתונים בכבלי עוני ימים רבים, ושכינתא קדישא בגלות, והתורה מתמעט, ושמו הגדול מתחלל בעו"ה, ואם נתפלל על פדות נפשינו וגאולתינו - הנה מלחמה אתחלתא דגאולה היא... על כן העיקר להתפלל על הגאולה ולא נחוש למלחמה המתהווה עי"ז ובזכות עול התורה לא נירא בהמיר ארץ. (ועי' מנחת אלעזר ח"ד תשו' ה' ו' ס' אורות אלים (אות תכז) לבעל ה' פלא יועץ) ע"כ לכתחילה לבקש מלחמה אין זו דרכינו אבל אם אנו כבר במלחמה, נעתיך ונצעק צעקות גדולות, לישועתן של ישראל ולאקמא שכינתא מעפרא ולהגאולה האמיתית והשלימה.

מרבה תורה מרבה חיים, והתורה היא עץ חיים, ומכוחה ורק מכוחה עמדו רגלינו במלחמה.

ובאמת אם נשים לב בדרך כלל כשיש צרות זה קורה בזמנים של רפיון, של בין הזמנים או בשעות שאין סדרי לימוד מלאים. מובא ברמב"ם בפ"י המשניות (ברכות ט, ה) שכתוב "עת לעשות לה' הפרו תורתך", יש לפעמים מקרים שהקב"ה רוצה לגזור גזירה, עת לעשות לה' אבל אי אפשר, מפאת שעמ"י יושבים ולומדים, ותורה היא מגן ומחסה... אז הקב"ה גורם שיהיה מצב של "הפרו תורתך", הוא נותן סיבה שיתבטלו מהלימוד, ואז אפשר להביא את הגזירה רח"ל.

ולכן הרבה אסונות קורים דווקא ביומי דפגרא, בימי בין הזמנים, משום שאז חסר בזכות התורה שתגן עלינו.

את החומה שבנו (מוצבי "קו בר-לב) לאורך תעלת סואץ פרצו בקלות. אך החומת מגן של דברי תורה וכמו שמובא בשם ספר הזכות לאחי המהר"ל שגמרא זה ר"ת של ארבע המלאכים שמקיפים יהודי גבריאל מיכאל רפאל אוריאל, את החומה הזו אף אחד לא יכול להבקיע

ועלינו לדעת שזה תלוי רק בנו! עמל של תורה, תפילה, וצדקה וחסד. זה הדבר היחידי שמעורר רחמים.

(מתוך שיחה במלחמת יום כיפור)

סגולה בדוקה
להינצל מכל צרה ומצוקה
להזכיר בכל יום
את שמות הצדיקים

.....
ישראל בן שרה

(הבעש"ט)

לייב בן שרה

(שרה'ס)

לוי יצחק בן שרה סאשא

(מברדיטשוב)

פנחס בן שרה רחל שיינדיל

(מקאריץ)

זכותם יגן עלינו ועכי"א

והוסיף מרן רבינו שליט"א לומר אח"כ

"כל אשר תאמר לך שרה עשה"

שננו ואמרו זאת בעת האזעקה

תפלה נוראה וקדושה מרבינו תם זיע"א

מובא בספר יוסף אומץ (אות תפד): האומרה בכל יום

"אני ערב בדבר שלא יארע לו שום פגע רע בכל אותו יום ויצליח בכל דרכו"

בְּבִקְשָׁה מִכֶּם מִיכָאֵל וְגַבְרִיאֵל וִירְפָאֵל, שְׁתַּעֲמְדוּ בַתְּפִלָּה בְּבִקְשָׁה
וּבִתְחִנּוּנִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂאֲצִלִּים בְּכָל
דְּרָכֵי וּבְכָל מְקוֹם שְׂאֲנֵי הוֹלֵךְ, הֵן מִלִּיסְטִים שְׂלֵא יִזְיָקוּנִי; הֵן מִשְׂדִּים,
הֵן מִלִּילִין, הֵן מֵאִישׁ וְאִשָּׁה מְכַל דְּבַר רַע; הֵן מִחֶרֶב וְדָבָר, הֵן מִרָעַב,
הֵן מִכָּל פְּרַעְנִיּוֹת הַהוֹלְכִים וּבָאִים לְעוֹלָם. מִן הַכֹּל יִצִּילֵנִי אֱדֹנָי אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל שְׂלֵא יִשְׁלֹטוּ בִּי, לֹא בְּגוֹפִי וְלֹא בְּמַאֲדֵי וְלֹא בְּזַרְעִי.

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁתַּהַּא הַשְּׁעָה הַזֹּאת עֵת
רָצוֹן לִפְנֵיךָ שְׁתִּשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וּבִקְשָׁתִי.

(ויאמר שלש פעמים) ה' צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֹלָה

(ושלש פעמים) ה' צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטֵחַ בְּךָ

(ושלש פעמים) ה' הוֹשִׁיעָה | הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאנוּ

(ושלש פעמים) הַמֶּלֶךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רַע יִבְרַךְ אֶת

הַנִּזְעָרִים וְיִקְרָא בָהֶם שְׁמִי וְשֵׁם אֲבוֹתַי אַבְרָהָם וְיִצְחָק, וְיִדְגוּ לָרֶב
בְּקֶרֶב הָאָרֶץ.

(ושבע פעמים) לִישׁוּעָתְךָ קוּיִתִּי אֲדֹנָי. לְפוֹרְקָנְךָ סִבְרִית אֲדֹנָי.

(ושבע פעמים) גָּד גְּדוּד יְגוּדְנוּ וְהוּא יְגַד עֲקֵב

כֶּה אֲצִלִּים בְּדְרָכֵי כְמוֹ שְׁעָשָׂה יְהוֹשֻׁעַ בְּעֶבְרוֹ הַיַּרְדֵּן עִם יִשְׂרָאֵל
בְּמַלְחָמָה עִם הַכְּנַעֲנִי וְשָׁב בְּשָׁלוֹם לְאָרְצוֹ.

קריאת קודשו של כ"ק מרן רבינו הרה"צ שליט"א להשתדל לאומרה בכל יום בוקר ולילה בפרט בימי המלחמה בארצינו הק'

סגולת אמירת מ"ב מסעות בני ישראל – מרבנו הגדול המקובל האלוקי רבנו שמשון מאוסטרופולי הי"ד היא סגולה בדוקה לישועה ולהנצל מצרה. הבעל שם טוב זצוק"ל, אמר: שכל יהודי באשר הוא, עובר מיום לידתו עד יום פטירתו מ"ב מסעות – וכח הסגולה של קריאת המ"ב מסעות – לתת כח לאדם, להתחזק ולקבל כח מהשם יתברך שהולך את אבותינו במדבר, להתמודד כל אדם במסע החיים שלו במקום בו הוא נמצא בסדר "זבח פסח" (נדפס בזאלקווא שנת תב"ב) מהמגיד רבי יעקב פסח מזאלקווא בן אחותו של המקובל האלוקי רבי שמשון מאוסטרופולי הי"ד (הוא הדפיס את כתבי דודו הלקט שושנים) וזל"ק, אמר המלקט, זה לשון הרב המנוח הישיש מוהר"ר ירמיה אליעזר שהיה אב"ד ור"מ דק"ק טישוויץ: ראיתי בתוך כתבי אמ"ו הרב מהרר"א געצליק, כתב יד המקובל איש האלוקים קדוש יאמר לו מהר"ש מאוסטרופולי הי"ד, מאמר המסוגל לומר בזמן שיש צרה בעיר, ובפרט בזמן מגפה. כל יחיד יאמר בשחרית ובלילה מילה במילה. ויש בזה רזין דרזין, מי יכול להשיג עומקו ורומו, או מי יכול לדעת טעמו של דבר, שיהא מאמר זה מסוגל להציל מצרה או מעיפוש. על כן לרגל המצב בארצינו הק' בו נכזבה תוחלת הכוחי ועוצם ידי, ואין כוחינו אלא בפה, על כן יאמרו נא בכל יום את מ"ב המסעות בוקר ולילה וישתדלו בסיום מ"ב המסעות לומר את תפילת רבי נחוניא בן הקנה "אנא בכח גדולת ימינך" שבדברים קדושים אלו טמון בהם השם של הקב"ה שהוא בן מ"ב, שגם המ"ב מסעות מכח של בן מ"ב, ולד' הישועה.

להלן מ"ב מסעות בני ישראל:

בפרשת במדבר מסעי – פרק – לג

{א} אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן: {ב} ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי יהוה ואלה מסעיהם למוצאייהם: {ג} ויסעו מרעמסס בחדש הראשון בחמשה עשר יום לחדש הראשון ממקרת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים: {ד} ומצרים מקברים את אשר הכה יהוה בהם כל בכור ובאלהיהם עשה יהוה שפטים:

{ה} ויסעו בני ישראל מרעמסס ויחנו בסכת: {ו} ויסעו מסכת ויחנו באשר בקצה המדבר: {ז} ויסעו מאתם וישב על פי החירת אשר על פני בעל צפון ויחנו לפני מגדל:

{ח} ויסעו מפני החירות ויעברו בתוך הים המדברה וילכו דרך שלשת ימים במדבר אתם ויחנו במרה: {ט} ויסעו ממרה ויבאו אילמה ובאילים שתים עשרה עינת מים ושבעים תמרים ויחנו שם: {י} ויסעו מאילם ויחנו על ים סוף: {יא} שני ויסעו מים סוף ויחנו במדבר סין: {יב} ויסעו ממדבר סין ויחנו בדפקה: {יג} ויסעו מדפקה ויחנו באלוש: {יד} ויסעו מאלוש ויחנו ברפידים ולא היה שם מים לעם לשתות: {טו} ויסעו מרפידים ויחנו במדבר סיני: {טז} ויסעו ממדבר סיני ויחנו בקברת התאנה:

{יז} ויסעו מקברת התאנה ויחנו בחצרות: {יח} ויסעו מחצרות ויחנו ברתמה: {יט} ויסעו מרתמה ויחנו ברמן פרץ: {כ} ויסעו מרמן פרץ ויחנו בלבנה: {כא} ויסעו מלבנה ויחנו ברסה: {כב} ויסעו מרסה ויחנו בקהלתה: {כג} ויסעו מקהלתה ויחנו בהר שפר: {כד} ויסעו מהר שפר ויחנו בחרדה: {כה} ויסעו מחרדה ויחנו במקהלת: {כו} ויסעו ממקהלת ויחנו בתחת: {כז} ויסעו מתחת ויחנו בתרח: {כח} ויסעו מתרח ויחנו במתקה: {כט} ויסעו ממתקה ויחנו בחשמנה: {ל} ויסעו מחשמנה ויחנו במסרות: {לא} ויסעו ממסרות ויחנו בבני יעקן: {לב} ויסעו מבני יעקן ויחנו בחר הגדגד: {לג} ויסעו מחר הגדגד ויחנו ביטבתה:

{לד} ויסעו מיטבתה ויחנו בעברנה: {לה} ויסעו מעברנה ויחנו בעצין גבר: {לו} ויסעו מעצין גבר ויחנו במדבר צן הוא קדש: {לז} ויסעו מקדש ויחנו בהר הקר בקצה ארץ אדום: {לח} ויעל אהרן הכהן אל הר הקר על פי יהוה וימת שם בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים בחדש החמישי באחד לחדש: {לט} ואהרן בן שלש ועשרים ומאת שנה במתו בהר הקר: (o)

{מ} וישמע הכנעני מלך ערד והוא ישב בנגב בארץ כנען בבא בני ישראל: {מא} ויסעו מהר הקר ויחנו בצלמנה: {מב} ויסעו מצלמנה ויחנו בפזון: {מג} ויסעו מפזון ויחנו באבת: {מד} ויסעו מאבת ויחנו בעיי העברים בגבול מואב: {מה} ויסעו מעיים ויחנו בדיבן גד: {מו} ויסעו מדיבן גד ויחנו בעלמן דבלתימה: {מז} ויסעו מעלמן דבלתימה ויחנו בהרי העברים לפני נבו: {מח} ויסעו מהרי העברים ויחנו בערבת מואב על ירדן ירחו: {מט} ויחנו על הירדן מבית הישמת עד אבל השטים בערבת מואב: (o)

{נ} וידבר יהוה אל משה בערבת מואב על ירדן ירחו לאמר: {נא} דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי אתם עברים את הירדן אל ארץ כנען: {נב} והורשתם את כל ישרי הארץ מפניכם ואבדתם את כל משפחתם ואת כל צלמי מסלכתם תאבדו ואת כל במותם תשמידו: {נג} והורשתם את הארץ וישבתם בה כי לכם נתתי את הארץ לרשת אתה: {נד} והתנחלתם את הארץ בגורל למשפחותיכם לרב תרבו את נחלתו ולמעט תמעיט את נחלתו אל אשר יצא לו שמה הגורל לו יהיה למטות אבותיכם תתנחלו:

{נה} ואם לא תורישו את ישרי הארץ מפניכם והיה אשר תותירו מהם לשפים בעיניכם ולצנינים בצדיכם וצרו אתכם על הארץ אשר אתם יושבים בה: {נו} והיה כאשר דמיתו לעשות להם אעשה לכם: (פ)

להלן סגולת מ"ב מסעות בני ישראל עם התרגום שחיבר

הרה"ק רבי שמשון מאסטרופולי זיע"א

רעמסס (אנא). סַכַת (בכח). אַתם (גדולת). פִּי הַחִירֹת (ימינך). מְרָה (תתיר). אֵילִים (צורורה): יָם סוּף (קבל). מַדְבַּר סִין (רינת). דְּפָקָה (עמר). אֱלוֹשׁ (שגבנו). רְפִידִם (טהרנו). מַדְבַּר סִינִי (נורא): קְבָרוֹת הַתְּאֵנָה (נא). חֲצֵרוֹת (גיבור). רַתְמָה (דורשי). רְמוֹן פֶּרֶץ (יחודך). לְבָנָה (כבבת). רְסָה (שומרם): קְהֵלְתָּה (ברכם). הַר שֹׁפָר (טהרם). חֲרָדָה (רחמי). מְקַהֲלֵת (צדקתך). תַּחַת (תמיד). תֵּרַח (גמלם): מְתָקָה (חסיון). חֲשֻׁמְנָה (קדוש). מִסְרוֹת (ברב). בְּנֵי יַעֲקֹב (טובר). חַר הַגְּדָגְדָה (נהל). יִטְבְּתָה (עדתך): עֲבֹרְנָה (יחיד). עֲצִיּוֹן גְּבַר (גאה). קִדְשׁ (לעמר). הַר הַהָר (פנה). צִלְמוֹנָה (זוכרי). פּוֹנֵן (קדושתך): אֲבֹת (שועתינו). עַיֵּי הַעֲבָרִים (קבל). דִּיבֵן גָּד (ושמע). עֵלְמוֹן דְּבַלְתִּימָה (צעקתינו). הַרֵי הַעֲבָרִים (יודע). עֲרַבְתָּ מֵאֲב (תעלומות):

כִּד נִטְלוּ יִשְׂרָאֵל מֵרַעְמֶסֶס (אנא). לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לִסְכַת אוֹ לְקַהֲלָתָה אוֹ לְמִסְרוֹת, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לִסְכַת (בכח). מִסְכַת לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְאַתֶּם אוֹ לְחֲצֵרוֹת אוֹ לְתֵרַח אוֹ לְעֲצִיּוֹן גְּבַר, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לְאַתֶּם (גדולת). מֵאַתֶּם לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְפִי הַחִירֹת אוֹ לְרְמוֹן פֶּרֶץ אוֹ לְעֲבֹרְנָה אוֹ לְהַרֵי הַעֲבָרִים, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לְפִי הַחִירֹת (ימינך). מִפִּי הַחִירֹת לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְמֵרָה אוֹ לְתַחַת אוֹ לְעֲרַבְתָּ מֵאֲב, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לְמֵרָה (תתיר). מִמֵּרָה לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְאַיִלִם אוֹ לְמְקַהֲלֵת אוֹ לְעֵלְמוֹן דְּבַלְתִּימָה, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לְאַיִלִם (צורורה). מֵאַיִלִם לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְיָם סוּף אוֹ לְחֲשֻׁמְנָה אוֹ לְפּוֹנֵן אוֹ לְעַיֵּי הַעֲבָרִים, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לְיָם סוּף (קבל). מֵיָם סוּף לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְמַדְבַּר סִין אוֹ לְחֲרָדָה, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לְמַדְבַּר סִין (רינת). מִמַּדְבַּר סִין לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְדְפָקָה אוֹ לְיִטְבְּתָה, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לְדְפָקָה (עמר). מִדְּפָקָה לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְאַלוֹשׁ אוֹ לְרְסָה אוֹ לְאַבְת, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לְאַלוֹשׁ (שגבנו). מֵאַלוֹשׁ לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְרְפִידִים אוֹ לְהַר שֹׁפָר אוֹ לְבְנֵי יַעֲקֹב, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לְרְפִידִם (טהרנו). מִרְפִידִם לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְמַדְבַּר סִינִי אוֹ לְקַבְרֵת הַתְּאֵנָה אוֹ לְחַר הַגְּדָגְדָה, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לְמַדְבַּר סִינִי (נורא). מִמַּדְבַּר סִינִי לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְקַבְרֵת הַתְּאֵנָה אוֹ לְחַר הַגְּדָגְדָה, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לְקַבְרֵת הַתְּאֵנָה (נא). מִקַּבְרֵת הַתְּאֵנָה לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְחֲצֵרֹת אוֹ לְתֵרַח אוֹ לְעֲצִיּוֹן גְּבַר, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לְחֲצֵרֹת (גיבור). מִחֲצֵרֹת נִטְלוּ לְרַתְמָה (דורשי). מִרַתְמָה לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְרְמוֹן פֶּרֶץ אוֹ לְעֲבֹרְנָה אוֹ לְהַרֵי הַעֲבָרִים, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לְרְמוֹן פֶּרֶץ (יחודך). מִרְמוֹן פֶּרֶץ נִטְלוּ לְלְבָנָה (כבבת). מִלְבָּנָה לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְרְסָה אוֹ לְאַבְת, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לְרְסָה (שומרם). מִרְסָה לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְקַהֲלָתָה אוֹ לְמִסְרוֹת, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לְקַהֲלָתָה (ברכם). מִקַּהֲלָתָה לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְהַר שֹׁפָר אוֹ לְבְנֵי יַעֲקֹב, וּפְקִיד מַדְבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינִטְלוּן לְהַר שֹׁפָר (טהרם). מֵהַר שֹׁפָר נִטְלוּ לְחֲרָדָה (רחמי). מִחֲרָדָה לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְמְקַהֲלֵת אוֹ לְעֵלְמוֹן

דבֿלתֿיִמָּה, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינְטְלוּן לְמַקְהֵלֵת (צדקתֿר). מִמַּקְהֵלֵת לֹא יֵדְעוּן
אִי יִנְטְלוּן לְתַחַת אִו לְעַרְבַת מוֹאֵב, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינְטְלוּן לְתַחַת (תְּמִיד).
מִתַּחַת לֹא יֵדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְתַרַח אִו לְעַצִּיּוֹן גְּבַר, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינְטְלוּן
לְתַרַח (גַּמְלִים). מִתַּרַח נְטִלוּ לְמַתְקָה (חֲסִין). מִמַּתְקָה לֹא יֵדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְחֲשַׁמְנָה
אִו לְפוּנָן אִו לְאִיִּי הַעֲבָרִים. וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינְטְלוּן לְחֲשַׁמְנָה (קְדוּשׁ).
מִחֲשַׁמְנָה נְטִלוּ לְמַסְרוֹת (בַּרְב). מִמַּסְרוֹת נְטִלוּ לְבְנֵי יַעֲקֹב (טוֹבֵר). מִבְּנֵי יַעֲקֹב נְטִלוּ
לְחַר הַגְּדָגָד (נַהֵל). מִחַר הַגְּדָגָד נְטִלוּ לְיִטְבַּתָּה (עֲדַתֿר). מִיִּטְבַּתָּה לֹא יֵדְעוּן אִי
יִנְטְלוּן לְעַבְרָנָה אִו לְהַרֵי הַעֲבָרִים, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינְטְלוּן לְעַבְרָנָה (יַחֲדִיד).
מִעַבְרָנָה נְטִלוּ לְעַצִּין גְּבַר (גַּאֵה). מִעַצִּין גְּבַר נְטִלוּ לְקַדְשׁ (לַעֲמֵר). מִקַּדְשׁ נְטִלוּ לְהַר
הַהָר (פְּנָה). מֵהַר הַהָר נְטִלוּ לְצַלְמָנָה (זוֹכְרִי). מִצַּלְמָנָה לֹא יֵדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְפוּנָן
אִו לְעִיִּי הַעֲבָרִים, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא דְעַמִּיָּה דִּינְטְלוּן לְפוּנָן (קְדוּשַׁתֿר). מִפוּנָן נְטִלוּ
לְאַבַּת (שׁוּעִתִּינוּ). מֵאַבַּת נְטִלוּ לְעִיִּי הַעֲבָרִים (קַבֵּל). מֵעִיִּי הַעֲבָרִים נְטִלוּ לְדִיבָן גַּד
(וּשְׁמַע). מִדִּיבָן גַּד נְטִלוּ לְעַלְמָן דְּבִלְתֿיִמָּה (צַעֲקַתִּינוּ). מֵעַלְמָן דְּבִלְתֿיִמָּה נְטִלוּ לְהַרֵי
הַעֲבָרִים (יּוֹדַע). וּמֵהַרֵי הַעֲבָרִים נְטִלוּ לְעַרְבַת מוֹאֵב (תַּעְלוּמוֹת).
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אֲנָא בְּכַח. גְּדַלַת יְמִינֵךְ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אֲבִ"ג ית"ץ) קַבֵּל רַנַּת. עַמְרָ, שְׁגַבְנוּ. טַהֲרַנוּ
נוֹרָא: (קֶר"ע שְׁט"ו)
נָא גְבוּר. דוֹרְשֵׁי יַחֲדָךְ. כְּבַבַת שְׁמַרְם: (נְגִ"ד יכ"ש) בְּרַכְם טַהֲרַם. רַחֲמֵי צְדִקְתֵךְ.
תְּמִיד גַּמְלִים: (בִּט"ר צֵת"ג)
חֲסִין קְדוּשׁ. בְּרוּב טוֹבֵךְ. נַהֵל עֲדַתֿךְ: (חֶק"ב טֵן"ע) יַחֲדִיד גַּאֵה. לַעֲמֵר פְּנָה. זוֹכְרֵי
קְדוּשַׁתֿךְ: (יִג"ל פִּז"ק)
שׁוּעִתֵנוּ קַבֵּל. וּשְׁמַע צַעֲקַתֵנוּ. יוֹדַע תַּעְלוּמוֹת: (שֶׁק"ו צִ"ת)
וְאוֹמַר: בְּרוּךְ, שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ, לְעוֹלָם וָעֶד:

יְהִי רַצוֹן לְאַחַר מ"ב מַסְעוֹת

יְהִי רַצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּהֵא חֲשׁוּבָה וּמַקְבֵּלַת וּרְצוּיָה
לְפָנֶיךָ קְרִיאַת הַמ"ב מַסְעוֹת שֶׁקְּרָאנוּ לְפָנֶיךָ, שֶׁהֵם מְכֻנִּים כְּנֶגֶד שֵׁם מ"ב, כְּאֵלוֹ
כּוֹנֵנוּ בְּכָל הַכּוֹנֵנוֹת הָרְאוּיּוֹת לְכֹן. וְיִכְבְּשׁוּ רַחֲמֵיךָ אֶת כַּעֲסֵךָ, וְיִגְלוּ רַחֲמֵיךָ עַל מַדּוּתֵיךָ,
וְיִתְמַתְקוּ הַדִּינִים וְיַעֲצֵר הַמִּשְׁחִית לְבַל יֵבֵא אֵל בְּתֵינוּ לְנִגְף. וְיִתְצִילֵנוּ וְיִכְלַע עַמְךָ
יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם מִן הַדְּבָר וְהַמַּגְפָּה וּמַחֲזִילֵי הַמַּתְדַּבֵּק וְעַפּוֹשׁ הָאֲוִיר, וּמְכַל
חֲלִי וּמַחֲלָה, וּמְכַל מְקָרִים רָעִים. וְיִשְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל חֲלֵי עַמְךָ. וְלִמְעַן זְכוּת
שְׁבַעַה עֶבְדֶיךָ הַקְּדוּשִׁים אֲבָרְהָם, יִצְחָק, יַעֲקֹב, מֹשֶׁה, אַהֲרֹן, יוֹסֵף וְדוֹד. הֲגַן וְהַסָּפָה
עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְתֵן לָנוּ חַיִּים אֲרָפִים, חַיִּים שְׁלֵמוֹם,
חַיִּים שְׁלֵמוֹת טוֹבָה. יְהִיוּ לְרַצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ. יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי.

תפילה וסגולה נפלאה

מהרה"ק רבי מאיר מאפטא צוק"ל בעל אור לשמים

היתה חביבה מאוד על אדמו"ר הרה"ק ה'תפארת שלמה' מרדומסק צ"ל
ואמר שהיא סגולה נפלאה לפרנסה ולהצלחה לאמרה בכל יום

היתה שגורה בפי כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זיע"א דבר יום ביומו

וכן עורר זיכרון תמיד לאמר בתדירות, באמרו שתפילה זו מסוגלת לכל הישועות
ופעמים שהורה להדפיס התפילה ולהפיצם בתפוצות ישראל

רבון העולמים ידעתי כי הנני בידך לבד כחמר ביד היוצר. ואם גם אתאמץ בעצות
ותחבולות וכל יושבי תבל יעמדו לימיני להושיעני ולתמך נפשי, מבלעדי עזך ועזרתך
אין עזרה וישועה. ואם חלילה יחפצו כלם להרע אז אתה בחמלתך תשים עיניך עלי
ותשקיף עלי לטובה ממעון קדשך.

הנה חבלים נפלה לי בנעימים, וישועתי באה, ועזרתי תגלה. לכן עזרני רבון העולמים
להיות עיני פתוחות לראות תמיד אמתות הדבר הזה, ויהי תקוע וקבוע אמונתך בלבי
בכל עת לבל אסור לא כדבור ולא במעשה ולא במחשבה לעבד זולתך חלילה, כי אם
תרדף נפשי רצונך הטוב באמת.

גם עזרני לבל ימוש מרעיוני ומלבי גדלתך וגבורותיך והופעת חיותך בכל רגע, וקוטן
ערכי בין מעשיך, ומה נחשב אני בין יצוריך, וכאין אני נגד ברואיך אם גם הייתי נקי
מכל חטא, ומה גם כי עונותי רבו למעלה ראש נקלתי מכל ברואיך כי הם עושים רצונך
אשר לך נוצרו ואני בגבה לבי מתעב בעיניך.

ועזרני להיות מדת הכנעה ושפלות רוח דבוק בלבי וברעיוני בכל עת ובכל רגע, ותהיה
ראתך על פני לבלתי אחטא, וישמח לבי תמיד בך אשר בראתני לכבודך, ואהבתך
תבער בקרבי, ומחכמתך תאציל עלי להיות נגד עיני גדלתך וגבורתך ומעוט ערכי
וחסרון בינותי, ולא יגבה לבי, ולא ארדוף אחר הכבוד והגדלה ועשר כי אם תכסף נפשי
לעשות רצונך הישר בעיניך.

ואהיה מוכן בכל רגע למסר נפשי רוחי ונשמתו וגופי ומאדי על קדשת שמך, והסר
כל המסכים המבדילים ביני לבינך, והחזירני בתשובה שלמה לפניך. ויונעם לי כל
אשר תעשה עמדי ולא יבלבלני שום ענין מעבודתך האמתית, ולא תעלה קנאת אדם
עלי ולא קנאתי על אחרים, ולא אתאונה לשום דבר זולת רצונך.

והורינו דרך חקיך לעבדך בלב נבר זך ובשמחה ורוח נמוכה ובאהבת עמך ישראל,
ויתקדש שמך על ידי ועל ידי זרעי וזרע זרעי עד כל הדורות ולא ימצא פסול בנו
חלילה, וננצל מחלול השם, ונזכה לעסק בתורתך לשמה בתמידות מתוך הרחבה,
בתשובה ובדעת ובשמחה ולב טהור, ונשמר מכל חטא ומכל עון, ונשמח בדברי
תורתך ובמצותיך לעולם ועד, ונזכה לתקן את אשר העוינו ולא נבוש בעולם הזה ולא
נקלם לעולם הבא אמן כן יהי רצון.

תפילה לשעת צרה ולזמן מלחמה

(יאמר תחילה פרק כ בתהלים י"ב פעמים בכונה):

למנצח מזמור לדוד: יענך יהו"ה ביום צרה, ישגבר שם אלהי יעקב: ישלח עזרך
מקדש ומציון יסעדה: יזכר כל מנחתך ועולתך ודשנה סלה: יתן לך כלבבך וכל
עצתך ימלא: נרננה בישועתך ובשם אלהינו נדגל ימלא יהו"ה כל משאלותיך: עתה
ידעתי כי הושיע יהו"ה משיחו יענהו משמי קדשו בגבורות ישע ימינו: אלה ברקב
ואלה בסוסים ואנחנו בשם יהו"ה אלהינו נזכיר: המה כרעו ונפלו ואנחנו קמנו
ונתעודד יהו"ה הושיעה המלך יעננו ביום קראנו:

(לאחר אמירת הפרק, יאמר):

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, אביר יעקב, קדוש ישראל, שבסגולת
קריאת המזמור הזה, תתמלא רחמים על כל ישראל יושבי העיר הזו (יאמר את
שם העיר), ותשמרנו מיד אויבינו וכל הקמים עלינו. ותצילנו מרעה ומרעב ומשבי
ומביזה ומכל פחד ומכל צער, ותכניע ותשפיל את כל אויבינו, תפל עליהם אימתה
ופחד (יכוין בשם: תעאו) בגדל זרועך ידמו כאבן. וכשם שענית ליעקב בבית אל
כשאמר ואעשה שם מצבח לאל העונה אותי ביום צרתי, וכן דוד המלך עליו השלום
היה מתפלל כשהיה יואב במלחמה, יענך יי ביום צרה ישגבר שם אלהי יעקב,
הוא השם שאמר יעקב אבינו עליו השלום לאל העונה אותי ביום צרתי, בשם הזה
אקרא אליך (יכוון במחשבה: אהיה יהו"ה אדני) יעננו ביום קראנו. וזכות השמות
היוצאים מהמזמור הזה, ונקודותיו ותיבותיו ואותיותיו וטעמיו, יגן עלינו ועל כל
ישראל יושבי העיר הזו (יאמר את שם העיר), להכרית כל החושים והקוצים
הסובבים את השושנה העליונה:

אנא מלך רחום וחנון, פדה את בני יעקב מחמה, והפר תפר עצת כל הקמים
עלינו. יהיו נגד פניך צרותינו, וראה בענינו וריבה ריבנו, וידעו כל הגוים כי אתה
קדוש ישראל. זכור נא בניך עניים ואביונים מצפים לישועתך כל הימים. אבינו
מלכנו, יקבשו רחמיה את כעסך, ויגולו רחמיה על מדותיך. חי וקיים, עשה לנו
נסים ונפלאות בשם אדני צבאות, לנצח בו אויביך, ובשם אלהים צבאות ובשם אל
שדי צדיק יסוד עולם, לשמור כל ישראל ובפרט יושבי העיר הזו (יאמר את שם
העיר). בשם אהיה כתר ובשם הויה תפארת ובשם אדני היכל קדשך תשגבנו
ותושיענו, ונעמדו מליצי יושר להכניס תפלתינו לפניך למען רחמים המרובים,
כדכתיב: כי אל רחום יי אלהיך לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישכח את ברית אבותיך
אשר נשבע להם. עשה למען שמך, עשה למען מינך, עשה למען תורתך, עשה
למען קדושתך, למען יחלצון ידיך הושיעה מינך וענני. יהיו לרצון אמרי פי והגיון
לבי לפניך יי צורי וגואלי:

תפילה נוספת לזמן מלחמה

עפ"י החיד"א זצוק"ל זיע"א:

(יאמר תחילה את כל ספר התהלים ולאחר מכן)

יהי רצון מלפניך יי אלוהינו ואלוהי אבותינו, שתתמלא רחמים עלינו ועל יושבי העיר הזו וכל גבולה, ותצילנו ממלחמה וממצור ומשבי ומביזה, ותרחיק גייסות האויבים מכל גבול ארצנו, לא יקדמו על ארצנו מגן ולא ישפכו עליה סוללה. והאויבים אשר בקרבנו תכניעם ותשפילם ותפר עצתם. ותצילנו מכל אויב ואורב ושולל ובוזז. תפול עליהם אימתה ופחד (יכוון בשם: תעאו). וכל צדקות ישראל ותלמוד תורה אשר עשו ולמדו בעירנו ובעירות אשר בגבולנו יזכרו לפני כסא רחמיך. ותבטל מעלינו ומעל ישראל אשר בעיר זו (יאמר את שם העיר) כל גזירות קשות ורעות (יכוון בשם: קרע שטן). ותחון עלינו ועליהם מאוצר מתנת חנם ככל צדקותיך. ותצילנו מכל רעב ויוקר השערים:

אל מלא רחמים תן שלום בארץ תן שלום במלכיות ושררות. ובצל כנפיך תסתירנו בזכות אברהם אבינו עליו השלום איש החסד, ובזכות יצחק אבינו עליו השלום אזור בגבורה, ובזכות יעקב אבינו עליו השלום כליל תפארת, ובזכות משה רבינו משה רבינו אהרן כהנא רבא אחוז בהוד, ובזכות יוסף הצדיק אחוז ביסוד, ובזכות דוד המלך עליו השלום אחוז במלכות, עזרנו אלוהי ישענו על דבר כבוד שמך והצילנו וכפר על חטאתינו למען שמך. רחום חנון שומר תומך מציל ישר פודה (יכוון בשם: רחש תמיף). הצילנו מכל צרה וטרור ובלבול. עשה למען שמך: עשה למען ימיך: עשה למען תורתך: עשה למען קדשך: עשה למען יחלצנו ידיך: הושיעה ימיך וענני. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגאלי.

סגולה לומר בכל עת ובפרט בעת צרה שלא תבוא

אין עוד מלבדו

כשהאדם מצטער אפילו משהו קל - סגולה לומר

ראה עניי ועמלי ושא לכל חטאותי

סגולה להנצל הוא ובני ביתו מן הסכנה

(יאמר אותו בכל יום פעם אחת - ואם ח"ו לא יבוא ולא יהיה היתה התקפת אויר
יאמר אותו פעם אחר פעם בלי הפסק ובעז"ה לא יאונה לו כל רע).

למנצח מזמור לדוד: יענך :: ביום צרה ישגברך שם אלהי יעקב: ישלח עזרך
מקדש ומציון יסעדך: יזכר כל מנחתך ועולתך ודשנה סלה: יתן לך כלבבך וכל
עצתך ימלא: נרננה בישועתך ובשם אלוהינו נדגל ימלא :: כל משאלותיך: עתה
ידעתי כי הושיע :: משיחו יענהו משמי קדשו בגברות ישע ימינו: אלה ברכב
ואלה בסוסים ואנחנו בשם :: אלוהינו נזכיר: המה כרעו ונפלו ואנחנו קמנו
ונתעודד:: הושיעה המלך יעננו ביום קראנו:

ויהי בנסע הארץ ויאמר משה קומה :: ויפצו איברי וינסו משנאיר מפניך:

יתן :: את איברי הקמים עליך נגפים לפניך בדרך אחד יצאו אליך ובשבעה
דרכים ינוסו לפניך:

לא יתיצב איש בפניכם פחדכם ומוראכם יתן :: אלוהיכם על פני כל הארץ אשר
תדרכו בה כאשר דבר לכם:

תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו כאבן: ידמו זרועך בגדל
ופחד אימתה עליהם תפל:

ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשנו למאיש ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה
:: בין מצרים ובין ישראל:

כי תעבר במים אתך אני ובנהרות לא ישטפוך כי תלך במו אש לא תקוה ולהבה
לא תבער בך:

כל כלי יוצר עליך לא יצלח וכל לשון תקוים אתך למשפט תרשיעי זאת נחלת
עבדי :: וצדקתם מאתי נאם ::

סורו ממני כל פעלי און כי שמע :: קול בכי:

שמע :: תחנתי :: תפלתי יקח:

יבשו ויבהלו מאד כל איבי ישבו יבשו רגע:

יקום אלוהים יפוצו אויביו וינוסו משנאיו מפניו: כהנדף עשן תנדף כהמס דונג
מפני אש יאבדו רשעים מפני אלוהים:

ויהי נעם אדני אלוהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו

לזכר עולם יהיה צדיק

מאור עינינו, גאון עוזינו, השרף האלוקי
 המנורה הטהורה, מופת הדור, נר המערבי
 אוהב ישראל, שר התורה, עמוד ההודאה
 מרן רביה"ק יצחק צבי משה זיע"א
 בעמוה"ס 'שלהן משה' ויגד משה'
 בן מז"ר הרה"צ אביגדוד מוזס זיע"א
 בעל "אור אביגדוד"
 אבד"ק קראלי
 עלה בסערה השמימה
 ד' טבת תשע"ט
 ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

הגה"צ משה וועבר זצוק"ל
 בהרה"צ מרדכי זצ"ל
 נלבע יב כסלו תשפא
 ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

הרבנית

מרת רייזל רוט ע"ה
 בת הרב שמואל אהרן זצ"ל
 נלב"ע יז טבת תשפ"ג
 ת.נ.צ.ב.ה

